

CATALUNYA SOCIAL

Any VII. Núm 306

Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts.

2 de abril de 1927

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11 - BARCELONA

APARTAT 273
TELÉF. 1171 A

L'home i l'Estat

La doctrina de l'Església és doctrina de ponderació entre l'individu i la societat. En cap escola com en la de la filosofia catòlica no es troba tan clara i tan neta la separació entre les destinacions individuals i les socials, i, per tant, en cap doctrina no destaquen d'una manera més delimitada els contactes entre ço que al món individual, a la persona humana isoladament considerada es deu, i ço que a l'individu com a membre del cos social pertany.

Per aquesta raó la doctrina catòlica, en cada moment de la història, en cada evolució del pensament humà o dels fets reals, posa l'apostilla corresponent derivada de la seva doctrina harmònica, equilibrada. Quan una reacció individualista, com la derivada de l'Enciclopèdisme i la Revolució francesa, tracten de fer un déu de l'home proclamant per boca de Rousseau que la societat li és un destorb, un afegit, la doctrina catòlica recorda la necessitat de la sociabilitat; i davant les conseqüències d'un individualisme eixorc, que porten a l'exaltament dels drets individuals, a la guerra econòmica despietada i, com a conseqüència, a l'anorreament del feble, s'instaura aquesta sociologia catòlica que, en el fons, no és més que una pàgina de la filosofia catòlica de sempre. I l'individu ve defensat davant els excessos de l'Estat, i els drets individuals vénen reconeguts en els seus límits veritables, i l'home econòmic és contingut en el seu terreny veritable a fi d'evitar que l'home es converteixi en llop de l'home.

I al revés, quan les conseqüències d'un excés de sociologia, d'aplicació de doctrina social ens portarien a l'oblit de ço que l'home significa, al rovellament de la doctrina sobre l'etern problema de les destinacions individuals, la filosofia catòlica ens recorda de manera ben palesa que, al cap i a la fi, una societat és un mitjà per a l'home i que el problema de fons és el problema de la nostra justificació eterna per damunt de tota cosa.

I així com darrera la Revolució francesa, amb aquella flama d'exaltació de drets individuals, amb la destrucció de tota organització gremial, les escoles catòliques s'han apressat a defensar els

drets socials de l'home, suara, davant el dany que el culte a la col·lectivitat podria portar, l'Església s'apressa a fer-nos notar els perills d'un exaltament excessiu de ço que esperit col·lectiu significa, recordant com ara i sempre l'única substància immortal del món és l'esperit, l'ànima de l'home, la qual no ha de sacrificar-se a res més ni a altra cosa per excel·lent i alta que sigui.

El socialisme d'una banda, l'estatisme per altra, han portat el món a camins equivocats en ço que diu referència al sacrifici de l'home davant la col·lectivitat; i s'ha corregut el perill d'arribar a allò que en termes gràfics un company nostre n'ha dit el sacrifici de la Moral a la Sociologia; i qui diu Sociologia diu Estat, diu Nació, diu Col·lectivitat. I l'Església ara, d'un quant temps a aquesta banda, ens ve recordant sempre que l'ocasió ho porta, els drets individuals davant el Moloch de l'Estat, davant els excessos col·lectius.

En el plet de l'Action française, primer; en el discurs al Consistori de Nadal de 1926, després, el Papa va parlar prou clar en aquest respecte referint-se a la doctrina en el primer assumpte i al fet concret del feixisme en el segon; però denunciant sempre el mateix perill. Suara, en altre discurs adreçat als sacerdots i rectors predicadors de la Quaresma en les parròquies de Roma, Sa Santedat ha insistit en el tema amb paraules que no podem deixar de reproduir ja que, sobre la lluminositat que en traspua, demostren la insistència del Papa i, per tant, la importància immensa que el Pare dels fidels concedeix al tema.

Digué així Pius XI, segons L'Osservatore Romano:

"A tals intèrprets, tan fidels i eficaços, el Sant Pare volia confiar algunes de les seves més greus preocupacions, que avui es fan sentir més que mai, formulant alguns pensaments i suggeriments, els quals — no en dubtava — els predicadors tindrien en el degut compte i trobarien manera de fer entrar en el programa que per a la imminent predicació havien fixat. Desitjava, doncs, el Sant Pare que els predicadors inculguessin un pensament important fora mida: ço és, el

veritable concepte de l'autoritat, de la societat, de les funcions de l'autoritat i de la societat i d'aquells que la constitueixen. I volia dir aquell concepte que és tan diví i tant il·luminós i pel qual podem veure com, en la formació d'aquella societat que hauria de considerar-se com a model i prendre's per norma de totes les altres, ço és l'Església, ressurta admirablement el disseny que domina tota aquesta divina construcció: el respecte a la individualitat humana. No són els homes per a l'Església, ans l'Església ha estat creada per als homes. "Propter nos homines et propter nostram salutem."

"Propter nostram salutem" mitjançant, abans de tot, els Sagraments, els quals obren la gràcia regeneradora i salvadora. Perquè l'home no és, no pot ésser, mitjà: ell és fi — no, ja s'entén, el fi últim i suprem que és Déu —, però, en el creat, l'home és verament el fi, el centre al qual tot és ordenat, fins quasi a penetrar en el món invisible, car els àngels mateixos són cridats a la guarda i al bé de les criatures humanes. Concepte bellíssim, aquest, i que no és pas confós o desconegut. Per tant, ni el concepte d'estirp, ni tan sols el d'Estat o Nació, no han de predominar sobre tot: "Propter nos homines et propter nostram salutem" i per aquest objecte, talment, per aquesta finalitat, l'Apòstol deia al Salvador: "Dilexit me et tradidit semetipsum pro me." Considerin, per això, els predicadors com és gran aquest concepte, com és important i capaç d'immens desenvolupament i de consegüents aplicacions."

Després d'aquestes bellíssimes paraules caldrà que nosaltres emmudim i ens contènguem amb re-

flexionar els conceptes que el Papa exposa amb tanta claredat i contundència. Davant la desviació de la gent d'En Maurras, davant la mica de filosofia i molt de pràctica que en aquest camí porta exposat i fet el feixisme, no cal sinó recordar quina sigui la doctrina catòlica i quina sigui la doctrina no catòlica davant les destinacions de l'home i de l'Estat. És l'home per a la societat o és aquesta per a l'home? És l'home per a l'Estat o és l'Estat per a l'home? Amb quina claredat contesta el Papa recordant que l'home no pot ésser mai mitjà per a res, sinó fi dins el món!

Al cap i a la fi, res de nou no ens vénen a portar aquestes doctrines i aquells fets: el concepte pagà de l'Estat, i prou. El que hi ha és que, feble com és l'enteniment humà, vincladís com és el nostre intel·lecte, de tant en tant cal recordar ço que mai no hauria d'haver oblidat. Ni el socialisme, ni les doctrines estatistes, ni el fet italià mussolinista ens han portat res més de nou que aquell concepte pagà de l'home per l'Estat, al qual cal oposar el concepte cristià que tot quant en el món és per a l'home és, propter nostram salutem. I encara que en aquestes pàgines hem exposat repetidament la doctrina, i encara que hi hem insistit sobradament, ara, en el moment en què el Sant Pare exposa novament la seva greu preocupació per aquesta qüestió i per aquesta deformació ideològica, CATALUNYA SOCIAL té el deure de recollir en les seves pàgines aquesta nova vibració que, venint d'on ve, és per a nosaltres una llum vivíssima que tenim el deure de transmetre als nostres lectors.

Conferències quaresmals

El nostre company Francesc Manich donà, diumenge darrer, una interessant conferència al Centre Catòlic de Blanes, sobre la democràcia cristiana. En J. Civera i Sormani, divendres darrer a l'esmentada entitat de Blanes, donà també una vibrant conferència sobre la persecució dels catòlics de Mèxic, i diumenge parlà en el saló d'actes d'una colònia obrera d'Ametlla de Merola. Diumenge vinent donarà una conferència a la ciutat de Valls, de propaganda franciscana.

Espurnes

A Iugoeslàvia s'ha celebrat fa poc l'onzè centenari de Sant Ciril, el gran apòstol dels eslaus, qui juntament amb Sant Metodi els convertí a la fe de Jesucrist.

L'Episcopat iugoeslau ha publicat una pastoral exhortant els fidels a celebrar amb tota fastuositat aquest esdeveniment de l'Església.

Nosaltres admirem l'esperit de l'Església Catòlica en celebrar aquests esdeveniments. Sempre l'amor i l'alegria sana de les ànimes justes, apleguen als fidels a entonar himnes de glòria al Senyor. Comunió

de fidels que s'apleguen sota l'ensenya de l'amor i de la caritat cristiana.

Fins quan les campanes de la parròquia toquen a morts, ho fan posant de relleu l'esperit de l'Església, que ens recomana i demana la caritat d'una oració pels nostres germans que han fet el traspàs, i aquestes almoines espirituals no són sinó manifestacions d'amor.

Associem-nos a la joia i alegria dels eslaus.

* * *

Els dies 3, 4 i 5 del passat desembre es celebren eleccions presidencials a la República de Guatemala. Fou elegit el general Llàtzer Chacón, per una gran majoria de vots.

Un dels primers actes del nou President, atenent els desitjos de la majoria que l'ha elegit, fou el d'anul·lar els decrets de 1917 i 1918 que prohibien als capellans estrangers d'exercir el seu sagrat ministeri en la dita República, i que motivà tant d'enrenou en aquella oportunitat.

El seu antecessor, menjacapellans furibund, sembla que patí una indigestió de carn de capellà, de la qual morí repentinament.

Demanem a Déu que l'hagi aollit en la seva Santa glòria, i que hagi merescut el seu perdó, però recordem als homes que senten ganes de manejar els negocis de l'Estat, que la carn de capellà és sempre indigesta.

La política de penetració italiana als Balcans

El govern de Mussolini, saturat com es troba de la política dictatorial emprada a l'interior, ha volgut donar també a conèixer el seu programa restaurador i redemptor arreu d'Europa i així fer digna a Itàlia del seu títol de gran potència mundial, sens fixar-se, però, poc ni molt en els mitjans emprats per aconseguir els seus propòsits, i que a poc de començada ja ha suscitat conflictes internacionals, entre ells el darrer amb Iugoeslàvia, conflicte completament natural si es considera que Itàlia és un poble novençà en actuacions imperialistes ja que fins ara ha esmerçat el temps coquetejant amb totes les nacions veïnes i donant clares mostres d'una intemperança molt accentuada.

Entre el representant de Víctor Manuel II i Ahmed Zogou es signà el passat desembre el pacte nomenat de Tirana pel qual Albània queda, si no de dret de fet, sota la intervenció financiera, política i econòmica de Roma.

El Pacte alludit s'anomena tractat d'arbitratge i garantia mútua i és redactat en sentit altament perjudicial per als interessos balcànics i l'omple una tal malèvola intenció en son contingut que immediatament d'ésser conegut pel gabinet de Belgrad, capital del poble dels serbis, croates i eslovens, en formula enèrgica protesta que s'ha estès ràpidament a tot l'Estat i Iugoeslàvia, donant-se compte del perill que corrien de restar desproveïguts davant el possible vandalisme feixista, ha decretat la mobilització militar i es prepara a defensar-se de qualsevulla penetració imminent.

Cap nació que frueixi de vertadera independència i llibertat i sense detriment d'ella pot admetre en les seves relacions internacionals que un Estat faci reconeixement i surti fiador de la seva integritat territorial i prometi que no alterarà el règim polític que gaudeix en l'actualitat. I com que aquest és el tarannà de l'article del tractat de Tirana, clarament es dedueix que no és precisament la igualtat que es pot veure en tota relació del dret de gentes la que presideix el pacte esmentat, sinó que més aviat sembla escoltar-se la paraula de la nació predominant quan es dirigeix als pobles sotmesos ala seva tutela.

S'ha infringit, doncs, amb aparences proteccionistes que traspuen malícia, les més elementals nocions del principi de l'autodeterminisme proclamat pel Dret públic i és cosa de posar-hi fi—a falta d'una Societat de les Nacions conscient i lliure de partidismes i intrigues: reflex dels postergats règims parlamentaris — proclamant ben alt que *La Moral Internacional ha d'ésser una sola, i no una per a les nacions fortes i una altra per a les febles*.

Els signataris de la pau mundial de 1919, per evitar el nou enlairament de les nacions vençudes i renovar l'equilibri europeu, s'aprofitaren maquiavèlicament de l'esperit nacionalista d'alguns pobles de l'Europa oriental, per a erigir-los en nous Estats. D'aquesta manera destrüen tota possibilitat de reconstrucció de la raça i pobles germànics, esgotant-los moralment i material, fent seu, i portant a cap, el ja postergat "Vae victis"; donant l'espectacle l'his-

tòric palau de Versalles, més que de centre de ponderació i diplomàcia, d'un catau on s'hi reunien ramats de llops famolencs disposats a esquinçar i a esmicolar la víctima immolada, que creient-se entre éssers humans i en el segle xx es confià a llur civisme i dignitat nativa.

Si amb aquesta política de fraccionament l'esdevenidor d'Europa quedava exteriorment assegurat i amb ell les nacions consolidaven llur independència, l'eficàcia d'aquest sistema no arribava a la vida interna dels pobles, ni a poder mantenir extraoficialment la llibertat nacional, ja que no existint un proteccionisme econòmic internacional i essent element essencial i d'importància formidable, el desenvolupament del comerç, indústria i finances, tot i tenint personalitat en el consorci mundial, la balança comercial més favorable dels pobles veïns els anul·la totes les energies i a la fi no tenen més remei que caure sota el caciquisme dels Estats plutocràtics i deixar via lliure a penetracions i préstecs en forma de emprèstits, concessions industrials, que en no ésser satisfets o cobrats com és el desig dels prestataris, dona peu al proteccionisme polític, després al militar i per últim el pavelló nacional és arriat per a enarborar-hi el de la nació intervencionista.

Aquest sistema o truc polític l'empraren per primera vegada els anglesos; passà després a les tretze colònies nordamericanes: donant-los tan bons resultats que, un cop assolida la independència, en feren un sistema ofensiu i defensiu amb el nom de "doctrina de Monroe", que fou acceptada amb tota la bona fe per Europa que no aconseguí d'albirar que la dita teoria, pels ianquis anomenada de salvació nacional, era la màscara amb què cobrien les seves aspiracions imperialistes, com estan demostrant-ho avui en dia, palesant les seves vertaderes cobejances i intencions. Tard és ja perquè el que ha ocorregut a Panamà, Mèxic i Nicaragua pugui normalitzar-se amb la sola indignació popular i oficial dels Estats intercontinentals. Els Estats Units són avui la primera potència mundial, a més de la seva omnipotència militar i naval, són els creditors de les millors hisendes europees i americanes, i són difícils per no dir inútils quants esforços morals esmercin per evitar aquesta ignomínia, puix que sols l'esperit patri dels pobles víctimes de l'egoisme ianqui podrà salvar llur llibertat.

L'ensenyança, però, que d'aquests fets es pot treure en l'afer objecte del present article, és bona i profitosa. És clar que en el cas del conflicte entre Roma i Belgrad no es tracta de la preponderància del mar Caribe, ni del domini dels canals de Panamà i Nicaragua, ni de les conques petrolíferes de Veracruz; no obstant i això, s'ha d'impedir per tots els mitjans les imitacions perfectes o ridícules d'actes que si resten impunes quan són comesos per nacions a qui no arriba la força del Dret públic, és indigne que es tolerin als pobles que cauen dintre el camp del Dret internacional i formen part d'una Societat de les Nacions.

Des de fa un temps el govern italià es dedica a la intriga exterior, una mica ridícula; que ho digui

si no les darreres amenaces contra Turquia i França. D'aquesta darrera tingué bona resposta amb la lliçó política que li donà Briand. També cal remarcar el que ha succeït fa poc a Romania, Hongria i Grècia.

Si Itàlia vol consolidar el seu domini sobre l'Adriàtic, a la qual cosa l'acompanyen alguns drets, no cal que faci abús de la seva situació privilegiada i del seu poder, per aprofitar-se de l'Estat d'Albània, país on la revolució sembla ésser la indústria nacional més pròspera per als seus cabdills, i així prendre peu en els Balcans, realitzant el somni mussolinenc de dominar Europa Oriental, monopolitzant el mar Adriàtic, la qual cosa causaria un perjudici immens a Iugoslàvia, ja que la intervenció sobre Albània significa per al poble dels serbis, croates i eslovens, quedar fiscalitzada llur vida marítima i tancat dintre un mar

la porta del qual sols és guardada per Roma. És per tant lògica i natural la indignació de Belgrad davant l'atropell de què la seva nació companya és víctima, per causa d'un mal contingut imperialisme.

I si Mussolini, portat de les seves aficions cesarianes, vol seguir la ruta de les legions romanes: la via Ignatia cap a Salònica, Constantinoble i l'Àsia, ha de tenir en compte que aquest ideal consagrat de la "ruta vers l'Est o l'Orient" ha de adaptar-lo als nous temps i anar amb compte de no perdre's pel camí, car en la península dels Balcans hi ha ciutadans desitjosos de consolidar plenament llur llibertat tan lligada abans de la guerra pel domini austríac, que no permetran intromissions de cap mena i que abans de sotmetre's els hauran d'arrabassar la vida.

ALBERT QUIRON

La carestia de la vida

No anem pas a plànyer-nos sorollosament, ni a blasmar ningú; i no cal que la censura faci punta al llapis roig, que no hem de dir mal del Govern ni dels seus amics.

Es pel bé de la nostra urbs que en aquest moment posem mà a la ploma.

Està passant un fet curiós i ruïnós alhora, que la gent sofreix com si estigués resignada a patir sense protesta i a viure sense esperança de millor sort. Ens referim a la puja constant dels bitllets dels tramvies. Si el pa, per exemple, hagués doblat de preu en un parell d'anys, els xiscles del poble retrunyirien més enllà de l'Ebre. I el tramvia, per infinitat de famílies treballadores, té quasi tanta importància com el pa. I el preu dels tramvies va pujant, pujant, pujant... Fins on arribarem?

Els passatgers no es queixen.

L'Ajuntament no se'n preocupa. La premsa, poc menys. Però els pressupostos familiars sovint veuen augmentar l'inquietant capítol tramviari.

* * *

Les despeses de tramvia, per a moltíssimes famílies obreres, equivalen, aproximadament, a la despesa del pis. Ho hem pogut comprovar mantes vegades. L'altre dia ens contava un cap de casa obrer que a casa seva els tramvies els costen noranta pessetes cada mes.

Els Metros no han resolt pas aquest problema, ni cap altre de semblant, per ara.

I els tramvies, amb la seva constant puja de preus, tampoc, ans al contrari.

* * *

El que es fa de carregar la mà als bitllets tramviaris en els trajectes dits de luxe, és una lamentable equivocació.

No n'hi ha de seccions de luxe. Encara que la gent en elles vagi ben vestida, la major part de passatgers no viatgen pel plaer de viatjar, sinó per necessitat. És la classe mitjana la que en aquests trajectes surt perjudicada; aquesta sofrida i callada classe mitjana, que es el nervi de la vida ciutadana i la classe social avui dia més mancada i més necessitada de protecció.

* * *

Les hàbils combinacions que s'han fet i s'estan fent per augmentar els ingressos dels tramvies, són les que més indignen al públic que els usa. Trobar-se a meitat de camí d'un antic trajecte i rebre la invitació de baixar o de pagar de nou, és cosa que irrita, encara que es calli.

Per aquest sistema s'ha doblat i quasi triplicat el cost de molts dels trajectes vells.

Per anar, per exemple, de les Drassanes a la Bonanova, cal comptar per rals.

De la Plaça de Santa Anna a Plaça Rovira, hi ha unes combinacions de bitllets que cal passar un curs estudiant-les.

Per anar de Can Ràbia al carrer de Bilbao cal portar la bossa plena, *et sic de coeteris*.

* * *

En quasi tots els trajectes consagrats pel públic passa el mateix.

Com es defensa aquest contra aquesta nova i important carestia?

Quan la curtedat del trajecte ho comporta, es defensa prenent el cotxe de Sant Francesc.

Per de prompte es dona el cas ben notori i al·loçador que la recaptació baixa en comptes de pujar en alguns dels trajectes encarits.

Es la barator, demés del bon servei, la qui anima i fa productius aquesta mena de negocis.

* * *

Caldria que les autoritats que tant es preocupen d'abaratir la vida estudiessin els mitjans de rebaixar el preu dels bitllets tramviaris que per a tantíssimes famílies de les classes mitjanes i proletàries tenen tanta o més importància que el pa que mengen.

No s'hi val a estrènyer els cordills d'aquesta manera, i molt menys en negocis d'aquesta mena.

Es tracta d'un servei públic de primera necessitat.

Es tracta del ben anomenat *cotxe dels pobres*.

Es tracta de rebaixar els pressupostos, avui dia insuportables, de les classes humils.

Però, demés, es tracta de posar fre a un desenfrè i d'atendre a la justícia social, que és una mena de justícia que quan reacciona, té males bromes.

S.

Una bona crossa:

El temps que fa

Al senyor Josep Aubet

L'altre dia em topava en el carrer amb el meu amic Gilbert Roquesalbes. Feia una passada que no l'havia vist. Sabut això i també que ell i jo som dos sentimentals, no us estranyarà que garlèssim una bella estona.

En mig de la conversa, sonà el nom d'un amic comú: Rogeli Gratacós.

—Què? Ja li ponen totes? — vaig preguntar a En Gilbert Roquesalbes, qui el veia sovint.

—I ca! Com volem que li ponguin si és un pobre tarambana? Es un xicot massa modest. No té el més lleu aire de *pose*. Va a una reunió i dóna la mà a tothom, encara que es trobi davant d'un que mai no li ha estat presentat.

—Això, segons com us ho mireu, fa endevinar un gran sentit d'ironia: revela cert domini. Recordo que una vegada, en una reunió, em saludà un jovecell. El cohibit vaig ésser jo, qui romania esblaimat i dubtava si em volia prendre el pèl o em saludava de bona fe.

—No vull discutir-vos-ho; però hi ha una altra cosa en el tarannà d'En Rogeli Gratacós que em sulfura i me'l fa tenir en un criteri poc lloable...

—Digueu.

—Sempre us parla del temps. El saludeu: "Hola, Gratacós, com va això?" "Bé", us respon. I, al cap d'una pausa: "Fa bon temps, avui", o bé, "Trobo que fa massa humitat", o bé, "Ço que em molesta no és el fred, sinó el vent; cregueu que m'arriba a marejar". I segueix parlant del temps fins que li ve de gust plegar.

—Aquesta manera d'iniciar la conversa és més ben pensada o, almenys, més ben trobada del que us creieu. Voleu res més interessant que "el temps que fa", entre les coses d'aquesta vida? Quin aperitiu hi ha més salutífer i reeixit que aquest, per iniciar una conversa? I ho és, tant si teniu quelcom especial per dir, com si no sabeu què dir. Els diplomàtics, com observa G. K. Chesterton, comencen sempre així llurs converses; sinó que els diplomàtics ho fan per distreure l'adversari i poder-li clavar així, impunement, l'urpa. En Gratacós no porta una segona intenció tan sinistra. Pel cap més alt, riu, de per sota al nas, imaginant ço que us dirà després que hagi passat la vostra primera impressió temporal en sentir-lo parlar del temps.

—Sou un xerraire; patiu de verbagàlia.

—Ara heu fet el meu màxim elogi. I per merèixer-me'l, vull continuar parlant. Quan us faci mal de cap, aviseu-me.

—Es que ja comenceu a fer-me'n una mica.

—Senyal que us doneu. Si el que us dic us neguiteja, us queden dos camins a seguir: defugir-ho, com quan l'estruc amaga el cap sota les ales en adonar-se d'un perill, o discutir-ho, com fan els Sants, que quan estan en públic sempre en tenen una per dir i gairebé sempre enutgen qui els escolta. Però tornem al que deia. Parlar del temps ens fa humils i ens ensenya que no tenim tot el que volem. El temps — parlo del temps atmosfèric, no del temps

que midem amb l'espai i unes agulles que el recorren; del *weather*, no del *time* — el temps, us dic, sempre ens envolta i té una gran influència — per bé que no una determinació — en el nostre obrar. L'home sempre actua o deixa d'actuar dins de certes condicions. Adhuc per les coses més elevades, cal un cert temps. O si no, mireu-ho. Feu una revolució — no rigueu, que encara hi ha gent i pobles que tenen esma per fer-ne — sense mirar si està núvol, i al cap d'una estona us trobeu que tots els revolucionaris que us segueixen, us han deixat sol i vern. "Què ha passat?", us direu vós, bo i reparant que esteu xop com la roba del cubell de la bugada. Aqueixa mateixa xopesa que us humiteja el moll dels ossos, us ho revela: ha plogut. Un dia us sentiu un corcer desbridat. Esteu enutjadorament provocatiu i groller. Però avança el dia. Un núvol tot fi posa una lleganya a l'ull del sol. S'estén la nuvolada com una gota d'oli en la mar d'un got d'aigua. Quina cosa tan estranya! Neva! I com que no hi esteu fet, sentiu el pessigolleig del fred i la blancor acotonada del paisatge us fa somriure com un infant. Abraçaríeu el primer enemic que trobeu pel carrer.

* * *

I com que el meu amic Gilbert Roquesalbes és un sentimental com jo, acaba per donar-me la raó i dir:

—Sí, noi. És el mateix que passa amb la gent que té la dèria de parlar del que li és més a prop per llur professió. Val més que un barber us parli amb una insistència plàcida i infantil contra l'acte de rasurar-se un mateix i que us doni "taba" mentre us rasura, que no pas que us parli de literatura; val més que un advocat o un auriga digui, amb sornegueria, mal dels seus companys, que no pas que prediqui contra la Medicina que no coneix; val més que els obrers parlin del cap verd del fill de l'amo i dels drets de la classe treballadora trepitjats, que no pas que us parlin de la beneficència oficial; val més que un capellà no pari fins a convertir-vos, a còpia de sermons, que no pas que us fagi l'elegia enutjadora de la cigarreta que s'acaba, quan us trobeu amb la petaca buida i a deu quilòmetres de distància de l'estanc més proper; val més que un home qualsevol us parli de política i dels partits polítics i que s'hi apassioni, que no pas que us digui que la seva preocupació són els banys i la higiene.

* * *

El temps, insensible a la ponderació que d'ell havíem fet, venia, amb la seva cruel insensibilitat, a confirmar el que anàvem dient. I vaig haver de dir, a causa d'ell:

—Adéu, Gilbert Roquesalbes; es posa a ploure. —I, sense donar-me'n compte, donava sentit pràctic a la nostra opinió, afegint:

—Porto sabates de xarol i em sabia greu que se'm mullessin.

I després de mirar jo i ell les meves sabates xarolades, amb un somriure alhora ingenu i irònic, ens separàvem, convençuts que no havíem dit cap inútil futesa, plens d'optimisme a desgrat de la pluja, car la conversa sobre el temps havia tingut l'eficàcia d'estovar-nos l'ànima i de deixar-nos-la com la d'un infant: plena de gràcia.

BELLVIURE

Petites notes

Cal tenir un profund respecte a les pedres velles. L'obra dels anys solament els anys la poden fer; i mai la tasca de l'home no arribarà a determinades valoracions que a les coses poden donar els anys amb el seu curs solemne i no interromput.

Ço que se'n diu la pàtina del temps és cosa que no s'improvisa i solament els monuments que la poden ostentar són els que poden reclamar respecte per damunt de totes les coses. Es clar que de monuments vells n'hi ha de bonics i de lletjos, d'artístics i d'enfadadosos. Però fins els lletjos, els antiartístics sembla que amb l'or del temps adquireixin una certa categoria de respectabilitat.

En conseqüència, cal anar amb molta cura a remoure tot allò que el temps ha consagrat; sobretot si a l'acció del temps s'hi ha afegit l'acció d'una història gloriosa o d'una tradició de vida ciutadana.

Qui s'atreveiria, per exemple, a posar avui les seves mans en aquells vells recons dels voltants de la Catedral de Girona?

Fins allò que els segles han consagrat com a obra del temps, encara que en el seu dia hagués restat inacabada, cal respectar-ho, perquè els afegits i els acabaments no s'adirién pas amb el pensament d'aleshores. Hi ha obres inacabades que avui són una delícia, com aquella façana de color d'or de la Seu tarragonina.

Per aquesta raó ens esvera sempre qualsevol reforma en carrers antics, en monuments seculars.

I avui no sembla sinó que un cert furor s'és apoderat de manta gent per a desfer l'obra del temps, sense pensar que aquesta és l'única obra que no pot substituir-se. Sembla que la història destorba, quan és l'executòria de les grandeses de cada poble!

A propòsit d'això recordem sempre aquella anècdota d'un home llatí en diàleg amb un yanqui, davant d'un monument gòtic. "Quant costaria — demanava l'americà — un monument igual com aquest?" I contestava el llatí: "Costaria sis segles!"

L'any darrer tingué lloc la Setmana Social d'Oviedo. Va obtenir un èxit sincer i gran.

Per què no s'anuncia una altra Setmana Social en una altra diòcesi espanyola? Es que ens trobem tan sobrats de cultura social? O és que no hi ha diòcesis que, com les de Barcelona, Madrid, etc., comptin amb mitjans materials, intellectuals i morals suficients per arribar a una Setmana Social?

L'ideal fóra el de les Setmanes Socials anyals i generals. Però si així, un dia, s'estroncaren, almenys limitem la nostra acció a aquestes Setmanes diocesanes, com la d'Astúries darrera, que poden produir òpims fruits com les generals.

Tenim notícia que la impressió del volum en què apareixeran totes les lliçons de la Setmana Social d'Oviedo està a punt d'acabar-se.

El públic conscient dels problemes d'avui l'espera ja impacient. Dissortadament a Espanya es publica poc; i encara es llegeix menys.

Entre aquestes lliçons n'hi ha que han vist ja la

llum en fulletó separat, com les de l'Aznar sobre la família. Per cert que aquestes lliçons contenen ensenyaments terribles i que haurien de fer obrir els ulls a molts catòlics. Especialment afecten a Catalunya, la terra de menys natalitat.

Anem pels camins de França?

Ha estat nomenat canonge el zelós sacerdot i rector d'Olite, D. Victorià Flamarique.

Qui és En Flamarique? Es un home que ha passat la vida sencera en un apostolat, cremant sempre en la flama del zel pels seus germans. Un bon dia, instruït per uns fulletons d'En Chaves — altre nom un xic injustament oblidat —, va fundar a Olite una Caixa Rural i va fundar sindicats agrícoles en tots els pobles de la comarca. Amb la cooperació de tots els sindicats, va instal·lar a Olite una Central elèctrica per a llum, força i economia. Per aprofitar la Central durant el dia, va néixer una fàbrica de farines, primer, una pastisseria cooperativa, després, una botega cooperativa, més endavant... Pot dir-se que no hi hagué problema agrari — arrendaments, cultiu de terres, millora de cultiu, compres en comú, etc. — que no fos plantejat i resolt sota la direcció del famós sacerdot.

I junt amb això, és clar, hi va anar una acció religiosa competent i fervorosa. I aquelles terres navarres van beneficiar moralment i materialment de l'obra del rector d'Olite.

Ara, com una recompensa als treballs i als anys, l'han nomenat canonge. No cal dir com ho trobem just; és un premi i un descans per a qui tant ha treballat en la vinya del Senyor.

Guerra cruentíssima a Xina; conflicte italià-inglesau; guerres colonials a l'Àfrica, etc. I la Societat de les Nacions, doncs? Es clar que no en som pas enemics, no. Constitueix una bona temptativa que cal enfortir, ja que per part nostra tot quant ten-deixi a la pau és de fons eminentment cristià.

Però, s'hi arribarà mai a la pau per aquests camins? Perquè la impressió de l'hora present és desoladora.

GASTON GERARD

En els números pròxims

La Salette

Notes apologetiques complementaries

per R. Rucabado

1. — Els vidents. L'incident d'Ars.
2. — La qüestió del Secret.
3. — Els miracles.

En cada home veiem-hi un germà

En aquest temps és quan la contemplació de la natura produeix un goig més pur i més intens. En les branques dels arbres verdegem les petites fulles que es van descabdellant lentament. En mig de la verdor dels camps blanqueja la flor de les pomeres i vermelleja la flor dels presseguers. La flor de la pomera l'ha blanquejada la claror de la lluna que brilla voltada de petits estels i el sol de posta ha posat una mica de roentor damunt la flor del presseguer.

L'herba dels prats té una verdor idíl·lica i les fonts somiquen sota el brancall dels arbres que es van teixint un mantell de llustroses fulles.

Les muntanyes blauvegen enllà de l'horitzó i els pins, color de maragda, dins la quietud i la pau augusta de la boscúria solitària, beuen lentament la llum blava de les altures.

Plans i muntanyes es van amarant de pau, però les passions no es volen aquietar en el pit tempestuós dels homes.

Arriben noves de les terres llunyes de l'Àsia, que fan plorar els ulls i sagnar el pit. Els xinesos exaltats occeixen els homes que no tenen la faç pàl·lida. Estranger i enemic són dues paraules sinònimes. La xenofòbia està fent grans estralls.

Confesso sincerament que no puc comprendre com és possible que els homes s'avorreixin i es matin. Tots som responsables del que passa a les terres xineses. Els pobles d'Europa no han fet altra cosa que defensar un fals patriotisme.

La història de la humanitat encara s'ha d'escriure. Avui la història no és altra cosa que el coneixement de les gestes dels reis. La vida dels pobles gira al seu entorn. Tots els infants saben, per exemple, que en el segle XVI hi havia un rei que governava amb el nom de Felip II, però desconeixen la vida dels grans homes d'aquella època. Coneixem les grandeses dels de dalt, però ignorem les dolors i les sofrències dels de baix.

A un infant francès li diran que França és la nació més gloriosa del món i que els seus homes són superiors als altres. El mateix diran als infants alemanys.

No sabem aprofitar-nos de les grans lliçons de la vida i de la història. Per a molta gent el patriotisme consisteix en estrafer els fets històrics perquè no es conegui la veritat.

Per a un feixista, Itàlia és el centre del món. Per aconseguir la grandesa de la seva pàtria, si calgués, arrabassaria la llibertat als homes d'altres pobles i els faria seguir, com pobres esclaus, darrere el seu carro triomfal.

És natural i lògic que els homes defensin la seva raça. No totes les banderes tenen el mateix flameig ni totes les parles la mateixa dolçor. Cada home porta dintre seu les virtuts i els defectes de la seva raça. Però les fronteres polítiques no han d'ésser un obstacle perquè s'estimin i es respectin els homes.

Baldament aquests tinguin la faç bruna, pàl·lida o blanca, som germans perquè tots tenim un Pare comú que és al cel.

Sembla increïble que encara existeixin odís de

raça. França i Alemanya s'odien mútuament. Quina culpa té el poble dels desencerts que hagin pogut cometre els governants? És que quan Alemanya declarà la guerra a França, el govern i l'emperador varen preguntar al poble si la volia? Si, per exemple, es declarés la guerra a França, i el meu veí fos francès, trencaria els vincles d'amistat que m'unissin a ell, perquè els governants del seu país haguessin provocat la guerra? Naturalment que no. Aquesta afirmació sobtarà potser a algú, car en la vida passa el contrari.

Hi ha molts alemanys que estaven establerts a França que avui viuen pobrement perquè en esclatar la guerra el govern francès va confiscar els seus béns. Ni un sol francès va protestar d'aquesta injusta disposició. Tampoc haurien protestat els alemanys si el seu govern hagués fet el mateix amb els francesos establerts a Alemanya. De les passions, la més terrible és la patriòtica. En nom del patriotisme es cometen moltes aberracions.

Durant la guerra, a París no es podien executar obres d'autors alemanys. És que Mozart, Beethoven i Wagner eren responsables de la guerra europea? Un artista francès que, deixant de banda la passió patriòtica, hagués executat una obra d'autor alemany l'haurien titllat d'antipatriota. Aquestes coses fan riure. Hauriem de tenir de la pàtria un concepte més humà.

Al món només hi sé veure que homes. Els additaments no m'interessen. La color de la faç ni les vestidures, no tenen cap importància. Al xinès exaltat que per patriotisme occeix els homes d'altres terres, li diria: — Escolta, germà, per què fas brillar en les teves mans l'espasa occidora? Per què vols enfonsar-la en el meu pit? Si foragites l'odi del teu cor i et penetra dins l'esperit la llum de l'amor, veuràs com les muntanyes i els rius que et separen de la resta dels homes desapareixen i com la humanitat forma una gran família.

No aconseguirem estimar-nos fins que desapareguin alguns tòpics patriòtics, i fins que tinguem la sinceritat de reconèixer que els altres pobles valen tant com el nostre.

Les històries que posem a les mans dels infants — em refereixo als infants d'arreu del món — no són altra cosa que un teixit de falsedats. Els fets històrics s'haurien d'escriure des d'un punt de mira objectiu. Si reviséssim algunes històries declarades de text en determinats centres docents, veuríem que contenen moltes inexactituds i que no donen a l'infant una visió clara i exacta de la vida.

Unicament coneixem la veritat històrica quan arreconem els llibres que ens varen posar a les mans en aquells temps que la nostra intel·ligència necessitava un guiatge.

Siguem ben patriotes, però no perdem l'equilibri ni la ponderació.

Em sento fortament lligat amb la gent de la meua raça, però em sento també germà de tots els homes.

J. CIVERA I SORMANI

El catolicisme de Beethoven

En el Centenari del gran músic i com a petit homenatge al sord de Bonn, ens plau traduir de La Vie Catholique, de París, el bellíssim article següent. Així aportarem el nostre concurs al de la premsa catalana en aquesta celebració a la vegada que planejarem en aquestes planes un tema que no hem vist tractat en cap diari de la nostra terra.

No fou Bocaccio el qui va dir, a propòsit de la "Divina Comèdia", que tota alta poesia és teologia? No es podria, doncs, aplicar el mateix concepte a les grans altures de l'harmonia? Si és cert que totes les belles arts — con afirma Henri Brémond — aspiren a juntar-se amb la pregària, no es pot sostenir que cap com la música s'hi acostar tan fàcilment? No pot arribar un moment en què una poesia o una música preguin, realment? Els himnes i les proses de Sant Tamàs d'Aquino no són, en tot rigor, pregàries? I com parlar de la *Missa solemnis* i del seu autor si no es parla de religió, si no s'entra de tot cor en el pensament i el sentiment catòlics?

Durant quatre anys Beethoven ha estudiat el text del drama sagrat, s'ha dedicat a penetrar-ne l'esperit, a sotmetre la seva ànima i els seus acords a la inspiració i al sentit de la litúrgia. El seu llibre de meditació és la *Imitació de Jesucrist*. Ell menjava de magre tots els divendres, dejunava les vigílies de festa, deia la pregària del matí i del vespre amb el seu nebot, treballava perquè el darrer aprengués bé el catecisme "ja que és solament sobre aquesta base — escrivia — que és possible elevar un home". Vincent d'Indy, que mai no afirma res sense tenir-ne la plena certesa, dona testimoni de tots aquests fets. I ell és qui mostra d'una manera acabada l'obediència constant de Beethoven a les lleis de l'Església.

I així diu l'eminent musicòleg: "Beethoven, ésser eminentment pur i profundament cristià, no podia concebre l'amor sensual més que mitjançant el matrimoni, és a dir, conforme als manaments de la Llei de Déu. Ell professava la més viva repulsió per aquells dels seus col·legues que es vanaven, seguint la moda del temps, d'alguna relació adúltera. Ell inclús arribava a blasmar fortament Mozart per haver consagrat el temps a descriure els amors il·legítims de *Don Juan*... D'ací que la seva vida no ens mostri cap aventura romàntica, cap crim passional."

I no és, certament, molt més bell, en la seva castedat, el seu "cor trist i tendre tancat en un estoig desdenyós"; les seves ànsies amoroses, sempre decebudes, calmades solament per una mirada, per un esguard, cap a més enllà de les estrelles, segons bella frase de Léon Bloy?... Que jo deixi córrer un xic més la meua lògica, i gairebé m'atreviria a parlar de la santedat de Beethoven amb més raó que Barrès ha parlat de la santedat de Pascal.

Pensem solament ço que ell haurà sofert abans d'escriure la seva *Missa solemnis*... No és pas Don Joan el que ell ha cantat, és Fidelio. I ell que no havia somiat altra felicitat humana que la de la llar familiar, va veure un dia obrir-se davant seu la casa del seu somni. Com a un captaire que de cop i volta se li posa a la mà una moneda d'or, Julieta Guicciardi li ha posat al seu cor la joia de l'amor compartit, fins

al punt que ell un bon dia ha pogut escriure "Jo amo i sóc amat". I així, quin cor seria prou dur per a retirar de la mà del captaire la moneda d'or? En canvi, Julieta Guicciardi ha retirat la seva paraula donada a Beethoven... I ell no ha pogut conèixer la delícia del seu destí més que pel fel del seu desengany. La dona l'ha traïdonat, i l'ha abandonat tan durament que la mateixa idea del suïcidi ha passat per la seva pensa!... Llavors, ell ha retornat al seu món ideal de l'art i ha demanat a la música el consol en l'afflicció! I fins la música l'ha traïdonat, ja que les seves orelles s'han tancat a totes les harmonies de la terra....

Déu meu, tot reposa en vostres mans paternals.

En el magnífic i patètic discurs que el R. P. Lhande ha pronunciat a Nòtre-Dame, de París, el 17 de març darrer, en la commemoració solemne del màgic sord de la simfonia, l'orador sagrat no ha tingut vacil·lació, en un sublim moviment, de derivar l'agonia de Beethoven de l'agonia única de l'Hort de les Olivetes. Déu treu la vida de la mort. Tancat i sord a tots els sorolls materials, Beethoven va sentir en si tots els inefables sons i harmonies de l'ànima, dels àngels i de Déu mateix. Ell es donà tot sencer a la melodia essencial de l'Amor. Ell adquirí el dret d'escriure en el pròleg de la *Missa solemnis*: "Surt del meu cor, que ella vagi al cor!" Una música brolla d'ella, música que no pertany a aquest món, sinó al de més enllà de les estrelles...

Ell ja podia morir. Es sabuda la fe amb què va rebre el Viàtic; "Senyor rector, vós m'heu portat el consol". I les seves darreres paraules foren: "Oïu les campanes?"

Afegeix al P. Lhande: "Senyors, qualifiqui qui vulgui de somni poètic la suggestió que us acabo de fer... però nosaltres, preveres, testimonis del bon Déu sobre la terra, sabem que la Providència obre manta vegada, als grans homes dolorosos que van a morir, aquelles grans perspectives que en el llibre dels segles deixen entreveure l'eternitat. Aquestes campanes que sentia Beethoven, on tocaven? Cantaven l'home immortal d'una raça fidel? Potser sí. En els campanars de l'església de Bonn on el mestre fou organista els tretze anys? Potser sí. Però també pot ésser que aquelles campanes no vinguessin d'un malencònic passat i toquessin, en canvi, en aquest esdevenidor del qual Déu és l'únic ordenador i senyor.

"Aquelles campanes, senyors, foren tal vegada les mateixes que a vosaltres us han cridat per a venir ací per a homenatjar la memòria del sublim artista. Aquelles campanes tal vegada eren, pressentides a un segle de distància, les qui, per primer cop, aquest matí han convocat en la persona dels seus representants a totes les nacions del món a fi de donar a una immortal obra cabdal el sentit veritable que volia el seu autor. "Cal pregar, pregar" havia dit Beethoven sobre un marge dels seus manuscrits. Aquelles campanes són, tal vegada, aquelles que han llançat en l'espai tantes i tantes súp·liques i accions de gràcies, tanta esperança i tanta bellesa... Aquelles campanes, que tal vegada sentia Beethoven, morint, eren les campanes de Nostra-Dona de París."

Els ocells, tot cantant, es posaven sobre els llibres i sobre les mans dels apòstols de la portalada; una llum pura com un somriure de nen o un motet gregorià envoltava la Catedral; una brisa ja primaveral portava, amb el so de les campanes, un estremiment de joia i de viva glòria en aquell bell matí de març en el qual nosaltres érem invitats a commemorar, sota la presidència del Cardenal Dubois, el geni immens de la *Missa solemnis*. Tota la natura es juntava a nosaltres per a celebrar el gran músic que, fins dins el Temple de Déu, no ha pas oblidat — germà admirable del Pobrissó d'Assís — que va escriure un dia la simfonia pastoral. *Pleni sunt celi et terra gloria tua...*

Jo no empendré pas, després d'haver-ho fet Vincent d'Indy, l'anàlisi de la missa en re. En l'atmosfera de Nôtre-Dame, per l'imperiós i formidable acord que s'és establert de seguida entre l'arquitectura musical i la simfonia de les naus i del cor, i millor encara per l'harmonia que s'és establerta de seguida entre la melodia gregoriana i el cant beetho-

venià, nosaltres havem sentit tot seguit l'ànima catòlica.

El P. Lleó de Grandmaison, en un recent article en *Études*, ens recorda que el dogma angular del Catolicisme és el de Crist-Redemptor; i aquest és el dogma al qual Beethoven es llança sense parar. No és pas en un sol fragment de la seva gran obra en el qual nosaltres trobem el Crist: en el Kyrie, en el Gloria, Agnus Dei, el Sanctus i sobretot en el Credo, on la fe en Jesucrist, en el Déu fet home, crucificat per amor a nosaltres i per a la nostra salut, és proclamat solemnement, en el virginal *Incarnat est de Spiritu Sancto ex Maria Virgine*, fins al gloriós *Resurrexit*, passant per la intensa coloració d'angúnia del *Passus et sepultus est*, sempre la idea de Crist Redemptor domina.

El cant del violí del *Sanctus* ens mostra realment el Rei ple de dolçor, el Príncep de la Pau...

I jo veig a Beethoven, geni agenollat mentre passa el Crist...

JEAN SOULAIROL

La cançó de sempre

El diari de les beceroles ens ha sorprès amb un article contra els industrials del nord i els catalans.

Diem que ens ha sorprès perquè creïem, oh santa innocència!, que a l'alludit diari ja li havien passat les convulsions nervioses. És veu, però, que es tracta d'una malaltia crònica.

De vegades són perdonables les estridències perquè obeeixen a un moment passional. Que un home cridi i gesticuli quan està irritat, no ens ha d'estranyar. El que sorprèn és que us bastonegi un home al qual no heu fet cap mal ni tan sols heu discutit amb ell.

Què li passa al diari de les beceroles? Per què es posa tan vermell de cara i adopta actituds teatrals? Quin mal li han fet els industrials del nord i els catalans? Per què alça la veu si ningú no discuteix amb ell?

A B C segueix creient, o millor dit vol fer creure, que els industrials catalans encara teixeixen amb els telers del nostre pare Adam. Els fabricants catalans, segons afirma el diari del senyor Tena, fabriquen molt malament.

Els nostres fabricants no es volen perfeccionar. És sensible que no escoltin els consells del senyor Luca de Tena.

A B C és el diari de les fòbies. Fa temps que no havia fet servir la caixa dels trons i ara, enyorant els temps passats, ens vol espantar llançant damunt la nostra indústria fulminants anatemes.

Si troba dolenta la nostra producció, en canvi canta les excel·lències de la prosa fluida del senyor Eugeni d'Ors, flamant acadèmic de la llengua espanyola.

Actualment, segons *A B C*, escriu para un *público universal*.

Es veu que tot el món llegeix el diari de les beceroles.

Ara comprenem per què el seu propietari volia que fos vulnerada la llei del descans dominical.

Ho feia, segurament, perquè el *público universal* no es quedés el dilluns sense diari.

Notes i comentaris

La ciutat d'Arequipa (Perú) ha determinat aixecar un monument a la memòria del reverend Pare Hipòlit Duhamel, qui per espai de 25 anys es dedicà amb abnegada constància a l'ensenyança, havent exposat els mèrits d'aquest apòstol, diversos diputats.

Fins al Perú els homes dirigents i ministres s'entesten a aixecar monuments als clericals. És cert, però, que per les seves selves no s'hi han vist fins ara els lerrouxistes ni radicals a civilitzar els indis salvatges. S'està millor a la Casa del Pueblo, i sobretot, més tranquil.

* * *

A la plaça de Sant Bonifaci de Brusselles s'acaba d'inaugurar un monument a l'illustre estadista Carles Woeste, que durant 35 anys fou director de la Federació de Cercles i de les Associacions Catòliques, havent estat el gran defensor de la llibertat de l'ensenyança i el fundador de l'Associació d'ensenyança catòlica i de moltes escoles catòliques.

Aquesta vegada els belgues ens sembla que han encertat millor que quan aixecaren el monument a Ferrer, destructor de consciències.

* * *

El bon cor (?) dels anticlericals es demostra amb els exemples que ens vénen de Mèxic. Als obrers i obreres pertanyents als sindicats catòlics se'ls separa de les fàbriques, com ha passat en la fàbrica de cigarretes *El buen tono*, en la *Britania*, fàbrica de camises i en moltes altres. Però, els obrers demostren ser abans que tot catòlics, i prefereixen sortir de la fàbrica a renegar de llur fe.

Si els fabricants catòlics, directors d'empreses, caps d'oficines que són catòlics, fessin altre tant, demostrant preferència pels elements catòlics, segurament que els anticlericals cridarien de debò, però per a assegurar la vida dels nostres, ens sembla que haurien d'imitar els nostres enemics.

La crisi de la civilització

II

Tothom sap que avui es parla molt de feminisme. És aquest un problema transcendental i tothom hi diu la seva.

Hi ha qui amb molt bon sentit entén el feminisme com una cosa oposada a l'efeminament; però n'hi ha d'altres que sols el volen comprendre a base d'unes senyores ferrenyes i científiques que són la negació de la feminitat, d'aquesta virtut femenina que tant podria contra la corrupció de la humanitat desorientada.

Però a desgrat de les prèdiques i teories d'uns i d'altres, al món hi ha una gran crisi de virilitat als homes i de feminitat a les dones; el món és ple d'efeminament i, precisament aquesta gran crisi de valors que en els dos sexes arreu s'observa, és el que dóna peu a aquelles convulsions i doctrines que busquen i no troben l'educació apropiada a cada u, i de les dones molt especialment.

Així com la feminitat ha d'ésser, al meu entendre, la base de la educació i instrucció de la dona, l'efeminament és ridícul per a tothom, si bé es veu més clara la seva estupidesa quan s'empara d'un home ben plantat.

I malgrat això, la humanitat estranya d'avui erigeix en ídol l'home efeminat; les noies "modernes" s'extasien i sospiren davant de la contemplació d'un d'aquets "asos" de la pantalla que donen afectades i somioses mirades, que s'afaiten curosament les cel·les, que es pinten el rostre i que perden mig dia en el vestit i la "toilette"...; i els nostres elegants, envejosos d'aquests èxtasis i sospirs que l'efeminament d'un home arrenca del cor de les beutats, més o menys naturals, de casa nostra, fan els possibles, de grat o blasmant els nous corrents, per tal de semblar-se a l'efeminat home del dia.

A la divulgació d'aquest tipus estúpid ha contribuït, doncs, el cinema, molt especialment perquè, amb gran malícia, l'acostuma a presentar de manera que tot fent aparentar-lo detestable, o que almenys no és digne d'elogi, resulti simpàtic, graciós, atraient, "guapo"... el que vulgueu. Però no pot dubtar-se que inconscientment i mentre molts van dient, amb més o menys vehemència: "que és efeminat!", "a mi no m'agrada!", la joventut sencera s'hi emmiralla i no és la dona la que camina cap a la seva integritat, sinó que és la humanitat en pes la que s'acosta a la dona efeminada.

Per això trobem el món mancat de caràcters, i com que sense caràcters no hi ha ideals, per això la baixesa de mires de la societat d'avui.

Per això veiem aquesta lassitud aterridora i suïcida dels pobles davant els problemes amenaçadors, no ja d'ells mateixos, sinó de tota la humanitat, les bases socials d'existència de la qual s'esquerden a mercè d'aquest materialisme groller.

Per això aquesta inconsciència tan "graciosa" de moltes "nenes" i moltes "mamàs". Per això aquest tipus d'home que fa gala d'ésser "Tenorio" i que pensant-se així fer l'home dóna mostra d'un efeminament pueril...

I així, d'aquestes consideracions sorgeix el camí per on ha de començar la reconstrucció social i la

salvació del món: fer caràcters, fer homes i fer dones.

Com si no n'hi hagués prou amb el que les esferes privades de tots els ordres en general contribueixen a la ruïna de la civilització, els governs de molts pobles es creuen també obligats a secundar aquest extraviament o desviació, aportant el seu esforç a les possibilitats d'una altra guerra espaventable. L'únic que fa falta per acabar de tirar a terra el sotraquejat edifici de la civilització embrutida de pertot!

Bé prou es segueix parlant cada dia més de desarmaments, de conferències per a mirar de limitar les nombroses i complicades armes criminals que els Estats moderns alimenten amb el diner que roben a les finalitats nobles de cultura, al progrés i al foment de les riqueses del país; bé prou eminències del món públic enlairen el pacifisme. Tot és o parauleria o un cas particular de bona fe!

Mireu la realitat, mireu els fets, mireu les xifres dels pressupostos de les principals nacions d'Europa especialment, i veureu al costat d'una exorbitant quantitat per a despeses de guerra, és a dir, per a destruir, per a matar, per a odiar, per a llàgrimes, per a fer orfes i vídues i invàlids... per a anar contra la caritat deguda als germans d'unes quantes lleigües més enllà, per a tot això una imponent quantitat, i per a construir, per a ensenyar, per a instruir, per a donar la vida i l'alegria als ciutadans, per a tot això que tanta falta fa i que per a la humanitat extraviada podria ser un camí cap a la regeneració, trobem tan sols una miserable quantitat.

Quin paper fan aquestes nacions que acudeixen a les conferències del desarmament mentre tota la informació assenyala unànimement adquisicions que al mateix temps van fent d'ametralladores, vaixells de guerra, canons, explosius i altres trastos infernals?

Què en treurem d'anunciar molta pau i molt desarmament cada un quant temps, si diàriament es reben notícies d'amenaces de guerra que una rivalitat pueril, una provocació estulta o una causa més justificada, però mai suficient per a arruïnar una part d'humanitat, fan possible en tot moment?

Aquesta és l'educació i exemple que els Estats més importants donen als homes civilitzats de pertot. Així és com vetllen pels interessos dels seus súbdits, exposant-los perquè sí, al sofriment, a la mort, a la ruïna; així és com eduquen el seu instint i el seu sentiment habituant-los a la sang, a la matança, a la destrucció; així és com els donen una norma moral, burlant la caritat i les paraules de desarmament.

Això sí!, vindran hores de sacrifici, vindran hores d'angoixa i a canvi d'aquesta educació iniqua, voldrà l'Estat que els seus ciutadans siguin abnegats, els exigirà virtuts cíviques, els glorificarà fins i tot un cop morts, dramàticament, en la tomba d'un soldat desconegut...

I quan, com passa sovint i lògicament, després de temps de sofrir, el poble així mancat de sentiments, de cultura i de moral, el poble apesarat per l'angoixa i la dissort, després de les crisis terribles d'una guerra, es revolta i bateja amb sang als seus torturadors d'abans, ara com sempre, aquests i els seus confreres d'altres països no sabran conèixer la seva intervenció en la ruïna del món civilitzat ni la culpa terrible que sobre d'ells pesa pel seu crim contra tota la humanitat.

JAUME MARXUACH

Senyor, que jo sigui lògic

Heus aquí una oració que hauríem de repetir, tot sovint, els catòlics, imitant a Psichari després de la seva conversió. Si tinguéssim la virtut d'ésser lògics! Els catòlics ho som poc, per això és que passen certes coses, que no passarien de reflexionar un poc més.

De lamentacions perquè el mal s'estén pel món, perquè la societat es desmoralitza, perquè l'indiferentisme religiós es propaga, ja n'hi ha; mes el que convé és que apliquem els mitjans que tenim a la nostra disposició per a l'extinció d'allò que deplorem, i que portem una conducta que no sigui causa d'aquest indiferentisme i de la desmoralització. Per no ésser lògics amb les nostres creences, per trair les nostres conviccions, el mal amb més intensitat domina en el món. Anem-ho a veure amb aquests tres punts: Premsa, modes, espectacles i diversions.

Premsa.—La premsa influeix pel bé i pel mal. És arma d'apòstol per l'acció catòlica i instrument diabòlic per escampar la impietat, l'escepticisme, la immoralitat per les revistes pornogràfiques. Si els mals socials s'han d'ofegar amb l'abundància del bé, i els mals que pateix la societat revelen la causa d'una producció literària verinosa, és evident que els catòlics hauríem d'aportar el concurs eficient pel contrari; aquí allò de "contraria contrariis curantur". No obstant, no és així. La premsa catòlica no rep la protecció dels bons (diguem-ho així, faltant a aquell principi de "bonum ex integra causa"); si per tots els indrets es contempla l'espectacle desedificant que els catòlics són el sosteniment del diari neutre, mes amb una neutralitat tan funesta que mata l'esperit de l'home, els bons sentiments, l'entusiasme religiós, les enlairades aspiracions. Que encertats estan els qui el qualifiquen de "morfina periodística"! També aquests periòdics que es titulen neutres solen pecar, amb tot, de falta de lògica, perquè d'ésser conseqüents, en l'ordre religiós no s'inclinarien a favor de la incredulitat i de l'ateisme, ço que confirma el que s'ha dit tantes vegades, que la neutralitat és una mentida. Però davant l'opinió, preval el caràcter neutre del periòdic; però com que el món no fa la cosa pel cas, el cert és que aquest diari que ofèn els sentiments dels catòlics, censurant el Romà Pontífex, quan en exercici de la seva potestat divina dóna orientacions per salvar la doctrina de Crist i la seva Moral, que es fa òrgan de la immoralitat pels seus anuncis, per l'apologia d'autors desvergonyits; que és fautor del materialisme per articles que tendeixen a la divinització de la natura; que és escèptic per l'orientació dels seus dirigents; que és eclèctic per la barreja monstruosa d'allò que no té cap criteri sà i recte amb allò que és de caràcter catòlic que es publica d'una manera vergonyant. Oh la força del mercantilisme! El cert és que és el periòdic predilecte de molts catòlics. Concretant, i parlant més clar, a tot arreu us trobareu amb *La Vanguardia*; el té el catòlic i el que no ho és; el llegeix el qui vol ésser catòlic pràctic, i el qui no sent cap aspiració cristiana, és el diari de tots i és això el que no hauria d'ésser; ja n'hi ha de periòdics d'orientació conforme a les nostres creences, perquè deixem de protegir una premsa que, al fi, ve a ésser una burla a

la nostra Santa Fe. Un altre contrasentit, una cosa que tampoc no comprenem, és que els catòlics publiquin esqueles, que anuncien el traspàs de l'ànima a l'eternitat, i demanen oracions per un mitjà tan contraproduent com és pel periòdic que porta articles que neguen l'eternitat, que neguen la llibertat, que tan se'ls en dóna de les ànimes i el que més els preocupa és el mercantilisme. Si fóssim lògics, com deixariem aquests diaris! Senyor, que sigui jo lògic!

Modes.—Hi ha modes vertaderament immorals, fonamentades per la secta maçònica, satàniques. Es cultiva l'art pel desnú i el realisme és de lo més sensual. L'Església, representant de la Moral de Crist, protesta, dóna avisos saludables, amb insistència, amb severitat. La seva veu no sempre és escoltada. Avui la dona honesta (parlem en termes generals), honesta, diem, i potser està mal dit (per què, si és honesta, vesteix indecentment, no distingint-se de les de baixa condició?), vesteix també d'una manera provocativa, vol seguir el corrent mundà. I que serà catòlica la dona que segueix aquest corrent es comprovarà perquè assisteix al temple, i freqüentarà els Sagraments i serà observant de pràctiques de pietat. És el que tampoc no comprenem, que una dona catòlica profani el temple, i el profana, car el Romà Pontífex, Pius XI, ha dit "cal defensar l'honor del temple profanat" (paraules del Sant Pare als predicadors de Roma). És més, amb vestimenta immodesta es va al convit eucarístic. Com va dir la Directora General de la Institució Teresiana en el Congrés Eucarístic celebrat aquest any a Toledo, "regna una gran confusió en la mateixa societat catòlica, a vegades, són els mateixos que combreguen al matí, els qui es presenten amb provocacions i mals exemples".

Quina pietat serà aquesta? Com es podria demanar que vingui el regne de Crist al món, si es comença a treure'l de l'individu? No podem compaginar un esperit de sòlida pietat amb un comportament frívol i mundà. És això una contradicció. La virtut de la lògica falta en el sexe pietós i devot.

Diversions i espectacles.—Serem els catòlics més conseqüents en aquest punt? Tampoc. De les diversions i espectacles surten atacs fortíssims contra la Moral. El sensualisme es manifesta descaradament en cinemes i balls. Aquí, aquí, es desenrotlla la precocitat del vici; aquí, aquí, s'escandalitza l'ànima innocent; aquí, aquí, s'arruïna el candor de la donzella, aquí es marceixen tendres flors.

L'afany de divertir-se i fruir arrossega a tothom, i ja no es repara en les traves saludables d'una consciència delicada. Si aquests espectacles i diversions són vistos amb simpatia per tots els estaments! ni deté l'honor del nom, del cognom, de la posició social, de la noblesa i aristocràcia. Serà que falta la vertadera aristocràcia de la virtut, car de ser-hi, no es donaria el cas deplorat per la citada Directora General de l'Institut Teresià, que "persones catòliques assisteixen a espectacles immorals".

Què hi ha en el fons.—En el fons hi ha un gran sediment d'ignorància culpable; allà, ja diu un Profeta, el meu poble està captiu (captiu pels errors, pels vicis, pels desordres), per falta de ciència. En el fons hi ha l'esperit del paganisme; sabut és que els pagans adorant als seus déus, es lliuraren a tots els vicis, els seus déus els patrocinaven. És que també la

societat moderna creu que el Catolicisme és un ídol que sosté la immoralitat? Aquesta apreciació no pot formar-se, judicant seriosament de la doctrina catòlica. Injúria fa a Crist el cristià que no viu cristianament.

Quan les virtuts no són reals sinó aparents, diu un autor, és que oculten un esperit pagà, sensual i orgullós. Això és el que es podrà veure en tants catòlics qui tindran algunes pràctiques exteriors, mes qui ajudaran la premsa que hem censurat i la que podríem censurar, funesta pel seu contingut ideològic, i per les seves immoralitats; qui seguiran les modes

que un cor virtuós no pot seguir; qui freqüentaran espectacles i diversions que ofenen els sentiments de la dignitat humana. Serà, tal vegada, la conseqüència massa forta, o exagerada? doncs, el procedir que condemnem, serà per falta de lògica, per establir divorci entre les conviccions i l'obrar, entre els principis i els fets. Davant de la falta aquesta, potser que com l'autor citat, que convertit al Catolicisme, en té el concepte veritable, seria també oportú fer aquesta oració: "Senyor, que jo sigui lògic".

LAURENTIUS

Llibres nous

Tendencias modernas sobre el régimen de las clases pasivas. — Conferencia de D. Luis Jordana de Pozas, en la Facultad de Derecho de Madrid. — Olózaga, I, Madrid.

Un resum sintètic de dos temes és el que constitueix aquesta conferència: el del pes enorme de les classes passives respecte a l'Estat espanyol, i el del règim tècnic a seguir davant els principis i l'aplicació de les lleis d'altres països.

El tema no semblarà interessant a tots. I amb tot, per a tots ho és: en ell s'estudien, respecte de l'Estat, el possible alleugeriment de la càrrega financiera que les classes passives representen avui; i respecte dels qui figuren en elles se'ls defensa en la seva posició de justícia (evitant l'abús) i se'ls cerquen garanties en el seu problema.

Documentat, seriosament treballat, constitueix aquest treball una síntesi perfecta de la totalitat dels problemes que aquest de les classes passives comporta, constituint aquesta monografia un exemple de ço que es pot derivar del dret comparat quan se l'aplica a la realitat d'ací.

Cases barates. — Conferència de D. Frederic Blanco en el Círcol Catòlic d'Obrers de Mataró. — Pensament Marià de la Costa de Llevant. Mataró.

El distingit Actuari-Matemàtic de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, ha condensat en aquest treball interessantíssims punts de vista en aquest problema seriós i tan manosejat de la casa a bon preu. Des del plantejament del problema, fins a les seves solucions, passant per la importància que avui revesteix, especialment pel que diu referència a la classe obrera i per a la classe mitjana, i passant per un estudi de ço que en el terreny legislatiu s'ha fet a Espanya, constitueix aquest estudi una síntesi del problema; però síntesi feta a consciència, sense romanticismes i sempre a base de números. Cal evitar les divagacions en aquesta àrdua qüestió, i el senyor Blanco així ho ha fet portat del seu temperament estudiós i format davant la ciència dels números.

Hem de felicitar al Sr. Blanco, ja que si la seva conferència convenç de les dificultats que té la qüestió de cases a bon preu, també aporta una sèrie d'observacions i dades que segurament no es poden menysprear el dia en què en la qüestió es vulgui anar de cara a la realitat evitant el lirisme que fins avui hi ha imperat.

Difusión popular del Régimen Obligatorio de Retiros Obreros. — Fulletó editat per a la divulgació del sistema. Barcelona, 1927. — Imp. Galve, Carme, 16.

El règim vigent a Espanya en matèria de Retir Obrer; els deures que imposa; els seus beneficis directes i indirectes; el règim obligatori i el voluntari o de millora; les objeccions que al Règim acostumen a fer-se i la contestació contundent; les modalitats del Règim en el treball a temporada, setmana reduïda, treball a preu fet i a domicili, entre els treballadors del camp i els treballadors del mar; els organismes i el procediment pel Règim; heus ací el sumari d'aquest fulletó fet amb una traça que només pot tenir qui estigui eminentment compenetrat amb el Règim i conegui les dificultats de la seva pràctica diària. Repartida la matèria i separada amb epígrafs que en fan senzilla i comprensible la lectura, ve a ésser aquest fulletó el millor vehicle per a portar a tots el convenciment dels avantatges del Règim del Retir Obrer. Per això convindria que caigués en mans de patrons i en mans d'obers perquè acabessin les resistències i les objeccions sense peu a un sistema que és dels millors i més raonables que avui existeixen arreu del món.

La emigración española en la República Argentina. — Fulletó del P. Joan Francisco Correas. — Editorial Ibérica, Alburquerque, 12, Madrid.

Constitueix aquesta publicació una interessant memòria sobre el tema enunciat, després d'un viatge a l'Argentina portat a cap per l'autor de la mateixa memòria, elevada al Director General d'Emigració.

Constitueix el seu fonamental pensament el que així pot resumir-se: menys emigrants, més capacitats de la realitat del país, millor preparats per al treball i més tutelats per l'Estat. Amb aquest resum —que fa el propi Correas— no cal insistir sobre el tema.

Constitueix aquest fulletó el primer d'una sèrie que en vindran i que anuncia ara l'autor.

J. M. GICH

El que passa

ESPANYA ENDINS

Altra vegada ens ajuda a emplenar aquesta secció el senyor President del Consell de Ministres, ja res-tablert, gràcies a Déu, del conegut accident.

Amb motiu de la Conferència del Llibre que ha tingut lloc a Madrid al saló de sessions del Senat, el Marquès d'Estella, president de la sessió de clau-sura, digué algunes coses que cal recollir.

Després de blasmar els vells partits que segons opi-nió seva enviliren aquells escons i els del Congrés, diu que la tasca cultural de la Conferència del Lli-bre té força més interès que la seva part industrial, principal preocupació dels conferencians, natural-ment.

Anuncià que l'exportació de llibres a l'Amèrica llatina havia augmentat un mil (?) per cent, però que, atesos els milions d'éssers que allí parlen en castellà és encara ben esquifida. (Aquí caldria escatir qui en té la culpa.) Es manifestà propici a tota mo-dificació aranzelària que donés facilitats a l'expor-tació del llibre. I com que en una de les Conclusions de la Conferència es combat el *text únic* — com és lògic tractant-se d'editors i llibreters —, En Primo de Rivera aprofità l'avinentosa per a defensar aque-sta pensada ministerial (que oportunament combaté-rem), dient, demés d'altres coses, ço que segueix:

"Sobre la implantació del text únic, projecte del qual sóc inspirador i que ara desenrotlla l'actual mi-nistre d'Instrucció, fou una mínima part de l'asse-nyalada pel senyor Royo Villanova la que m'induí a crear-lo.

Hauria bastat una disposició per a evitar els abu-sos que es cometen. El que es busca amb el text únic és evitar que el catedràtic extravagant i pedant faci dels seus textos tribuna d'indisciplina militar i atacs contra la moral, contra el patriotisme, contra la fe i fins dubtes contra esdeveniments històrics, teories, per tant, anàrquiques que estan bé per a exposar-les al seu domicili, però no per a donar-les a la joventut des d'una càtedra que manté l'Estat.

No serà un monopoli, puix segurament el text únic, fet per homes doctes, que li donaran una garantia de legalitat patriòtica, es vendrà a totes les llibreries. Segurament amb aquest llibre s'obriran amb facilitat els mercats americans, puix allí tindran la garantia que el seu text està aprovat en una reunió d'homes il·lustres."

Altres de les declaracions del cap del Govern, a les quals alludim, són fetes en un interviu periodístic. Estan dedicades a justificar la censura de la premsa, que no fóra necessària, diu, si s'inspirés en principis de prudència i imparcialitat i tingués consciència de la seva importància i la seva responsabilitat. Declara que amb la llibertat d'impremta no haurien estat pos-sibles empreses tan necessàries com la pacificació del Marroc, la normalització financiera, l'amistat italia-na ("cada dia més gran"), et coetera.

Altrament, la Conferència del Llibre no es recor-dà, ni poc ni molt, dels alts interessos morals que té obligació de salvaguardar, ni tampoc gaire dels in-teressos culturals. És una vergonya per a la gent del llibre que sigui Espanya el país del món on s'impri-meixin més brutícies pornogràfiques, fins al punt de cridar l'atenció i provocar reclamacions de les na-cions cultes. Que bé hauria estat un compromís for-mal de totes les empreses del llibre representades en la Conferència per a evitar aquesta vergonya i la pla-ga inhumana, fastigosa que comporta!

Les harques que al Marroc francès han ocasionat sensibles contratemps militars a l'exèrcit aliat, s'han corregut un xic a la zona espanyola, obligant a dis-positar de tropes suficients per a la seva defensa. És clar que aquests incidents no deixen de costar sacri-ficis, però el Govern ja estava previngut, i no corre cap perill la lenta però segura pacificació dels terri-toris ocupats.

ESPANYA ENFORA

Temporalment conjurat el conflicte serbi-albanès-italià, les potències dediquen ara els seus esforços a fer front als sagnants i ruïnosa esdeveniments de la Xina.

Els nostres llegidors ja n'estaran ben assabentats i admiraran, com hom mateix, l'oportuna previsió i la ferma decisió d'Anglaterra enviant més de cent vaixells i nombrosos soldats als principals ports xi-nesos amenaçats pels exèrcits en lluita fratricida, pe-rò arborats d'idèntica xenofòbia tots dos.

Les mateixes potències que veien amb mals ulls el gest arrogant de la Gran Bretanya, han hagut de rectificar i fer-se'l seu enviant als ports alludits vaixells i tropes pròpies per tal de protegir les vides i els béns dels súbdits respectius. Fins Espanya es cregué en el deure de fer-hi acte de presència amb el *Lezo* i un escamot d'infanteria de Marina.

Horroritza pensar ço que hauria passat a Hancou, Xangai, Nanquín, i altres ciutats xineses, sense aquest sobirà gest d'Anglaterra, ara ben secundat per les esquadres del Japó i les naus de guerra dels Estats Units, França i Itàlia.

Adhuc així, els estrangers han sofert i estan so-frint allí una persecució salvatge, comptant-se les víctimes per centenars. Els que es troben endinsats en l'immens ex-imperi, com podran sortir-ne indem-nes? Quants missioners han trobat i trobaran allí el seu martiri?

El servei prestat per Anglaterra a tota la Cristia-nitat, i àdhuc a tot el món civilitzat en aquesta oca-sió, i la seva nobilíssima acció tutelar sobre tots quants l'han necessitada, mereixen universal gratitud. No és de sorprendre que davant de la pruija demoníaca dels Soviets russos per destruir i ensorrar l'Imperi bri-tànic, surtin veus prestigioses que propaguin la soli-daritat i la col·laboració europea per l'existència i la potència de la nació que és garantia de la seva vida i, de teulades en avall, de la mateixa civilització.

J.

Aquest número ha passat per la censura governativa

Noticiari

Espanya

El Laboratori Popular de Previsió ha acordat dedicar les seves properes informacions a divulgar la notable i voluminosa obra de la Caixa de Segurs Socials d'Itàlia (edició de 500 exemplars) *Per la salute degli operari* que acaba de rebre el professor ponent senyor Maluquer. Aquest estudi, fet amb l'esperit imparcial del Laboratori, és continuació de les referents a Bèlgica i les Caixes Regionals del Règim espanyol de Previsió, respecte a inversions financiero-socials a favor de la salut pública.

—A Valladolid s'han celebrat simultàniament dos actes verament importants: el Congrés de l'Estalvi i la constitució de la Federació Hidrològica del Duero.

Aquest últim té per a Espanya i Portugal cabdal interès, per les forces dels salts d'aigua que s'aprofitaran i les terres que podran regar-se.

Els dos actes resultaren solemniais, grandiosos. Els nostres Sindicats Agrícoles Catòlics hi representaren un gran i efectiu paper.

—Diuen de Santander:

"Al sanatori de l'Alfonsilla s'ha practicat una operació de transfusió de sang a una pacient. Per això s'ha ofert desinteressadament el capellà don Víctor Madrazo, al qual el metge que realitzà l'operació extragué 350 grams de sang.

La malalta que estava en perill de mort ha millorat notablement."

Actes heroics d'aquesta naturalesa solament els saben fer els homes de fe. Un pobre capellà!

—La Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis ha fet públic, per a coneixement dels afiliats al segon grup del Règim Obligatori de Retirs Obrers, que ha rebut de l'Institut Nacional de Previsió la documentació necessària per a sol·licitar la concessió d'una bonificació extraordinària de 400 pessetes, procedents del recàrrec sobre les herències llunyanes (establert per llei de 26 de juliol de 1922), concedida als obrers i obreres que reuneixin les condicions que en la dita llei s'exigeixen per a beneficiar-la.

—Llegim amb molt de gust aquest solt:

"A la sessió d'avui ha aprovat la Diputació, per unanimitat, la moció de la presidència rebaixant el 25 per 100 de les tarifes de les cèdules de la tercera classe per a la capital i els seus pobles."

Es tracta, naturalment, de la Diputació de Madrid; però, amb tots els respectes deguts, nosaltres supliquem a la Diputació de Barcelona, ara que són tan de moda les coses de Madrid, que imiti l'exemple de la seva germana major i rebaixi no el 25, sinó el 75 per cent de l'import de les cèdules que té esfereïdes totes les classes humils de Barcelona. No poden pagar-les, senzillament.

—El Basar de l'Obrer, de Barcelona, amb l'enlairat propòsit de donar més amplitud a la seva secció benèfica, inaugurarà molt aviat un Consultori Mèdic, que s'anomenarà de Santa Isabel.

Aquesta entitat benèfica-social és una de les millors i menys coneguda de Barcelona, i és una llàstima.

—Amb motiu dels perills que comporta l'ensenyament oficial en tots els seus graus, i de les reformes de què va sent objecte per part del Govern i les que té en cartera, pren increment altra volta l'Associació de Pares de Família, fundada anys ha per a vetllar per la salut espiritual dels fills llurs. Recentment se n'ha constituït una a Toledo sota la immediata protecció del Cardenal doctor Reig.

—La Càmara Arrossera de Sueca demana autorització per a enviar cuiners als cossos de l'exèrcit per a ensenyar com i de quantes maneres es cuina l'arròs, a l'objecte de propagar el seu consum entre els soldats. També defensa la idea que es posi un deu per cent de farina d'arròs al pa comú, que en lloc de perdre encara guanya en gust i presentació.

Es d'aplaudir la cura que posa la C. A. de S. en el negoci que té encomanat. Si totes les Cambres semblants obressin així!

—El cultiu del cotó a la regió andalusa, en les tres últimes campanyes, dóna el següent resultat: En el primer any, fou de 860.000 quilos; el segon d'un milió 97.000 i aquest any ha estat de 5.364.000. En aquesta darrera campanya s'ha fixat el preu de 1'25 pessetes el quilo per als cotons de primera, una peseta per als de segona i vuitanta cèntims per als de tercera.

—El reverend mossèn Jaume Batlle donà una conferència de divulgació de l'ensenyament oral del sord-mut al Basar de l'Obrer.

Després d'una breu notícia del sord-mut i de la història de llur instrucció, presentà alguns alumnes dels diversos graus d'instrucció, amb els quals es posà ben clar que el sord-mut no sols pot articular la paraula, sinó que, instruïts pel sistema oral, se'ls proporciona els elements perquè llur intel·ligència pugui exercir la seva pròpia funció, i es pugui educar el seu cor, fent arribar a l'ànima la idea religiosa. Confirmà el que digué amb l'explicació d'alguns casos trets de l'experiència del dissertant i amb el freqüent tracte amb els sords-muts. L'auditori restà commogut i coronà el seu treball amb una afectuosa ovació.

Acabat l'acte, la secció infantil que dirigeix la senyoreta Mercè Vila, va cantar l'"Himne a Santa Isabel".

Estranger

La Cambra noruega ha aprovat el projecte de llei regulant la venda de begudes alcohòliques en els establiments públics i la prohibició de vendre-les als menors d'edat.

No convindria fer quelcom semblant a Espanya? perquè no hi ha dubte que es beu massa i es dóna de beure a tothom, grans i petits.

—Per primera vegada s'ha reunit la Comissió internacional d'Agricultura per a discutir interessos agrícoles comuns i formular un programa econòmic beneficiós per a tots els països.

Assistiren a la reunió representants d'Alemanya, Àustria, Bèlgica, França, Itàlia, Hongria, Holanda, Suïssa i Txecoslovàquia.

Espanya es veu que no va fer acte de presència a la reunió i no serà perquè no tingui interessos agrícoles a defensar ni programes valuosos a fer.

Ens agradaria saber el per què d'aquestes inassistència d'Espanya a la C. I. d'A.

Els nens el prenen
amb gran fruició

Xocolata SOLER

a la vainilla, ametllada, amb
canyella i sense.
Sà, nutritiu i de fàcil di-
gestió.

Classes molt recomanables per a famílies,
col·legis, hotels, comunitats, etc.

Nostres xocolates es distingeixen per sa
puresa i gust exquisit.

Es fan cuïtes especials a gust del client.

Demani llista de classes i preus.

Casa establerta a l'any 1886 - Sant Andreu, 244: Barcelona

Ja ha sortit el primer volum de

La Bíblia en Català

Comentada i traduïda dels textos originals
pels

MONJOS DE MONTSERRAT

EL GENESI

per Dom Bonaventura Ubach

— Preus de cada volum —

Paper japó	200 ptes.
Paper fil	60 »
Paper verjurat (amb rolladura)	30 »

Prospectes i subscripcions: MONESTIR DE MONTSERRAT

XAROP PUIG

preparat per Z. Puig.—RIPOLL

Antiga i acreditada prepara-
ció per a combatre les pulmonies,
bronquitis, catarros, tos i totes
les afeccions de l'aparell respi-
ratori.

Seixanta anys d'èxits continus.

De venda: en totes les farmà-
cies i centres d'específics.

Cada cucharada grande, contiene: 2m de
Sedum album 150 gr. Inf. de Glechoma hederaceum 5 gr.

PREPARADO POR
Z. PUIG
FARMACÉUTICO
RIPOLL.

Exigiu l'adjunta marca registrada

Acadèmia Cots

Arcs, 10. - BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Direcció general: Carrer Arcs, 10 (Places Santa Anna i Nova)

Telèfon 5041 A. - Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Llenguatges.—Màquines de calcular, etc.

OBRES DE

J. Civera i Sormani

Sota els ulls clars de Madona Pobresa
(novel·la franciscana) **Preu: 4 ptes.**

Les abelles del jardí de la Reina i altres contes
Preu: 4 ptes.

Diccionari Català-Castellà i Castellà-Català
Preu: 12 Ptes

GRAMÀTICA CATALANA (edició popular)
Preu: 0'75 Ptes.

EL FLAGELL DE LA BLASFEMIA **Preu: 0'50 Ptes.**
TERRA I CEL **Preu: 2 Ptes.**

D'IMMINENT PUBLICACIÓ

LLEÓ XIII I LA QÜESTIÓ SOCIAL
(Col·lecció Sant Jordi)

BEETHOVEN - L'HOMME I EL MUSIG
(Col·lecció Popular Barcino)

EN PREPARACIÓ

L'HEROISME DELS HUMILS (novel·la)
Les meves amigues les roses (novel·la)

Companyia Transatlàntica

VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RÀPID	} Espanya-Nova York	
DIRECTE		9 Expedicions a l'any.
RÀPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic		16 Expedicions a l'any
EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina		14 Expedicions a l'any.
LINEA: Mediterrani-Cuba-Mèxic-Nova Orleans		14 Expedicions a l'any.
" Mediterrani, Costa Firme i Pacífic		11 Expedicions a l'any.
" Mediterrani a Fernando Pó		12 Expedicions a l'any.
" a Filipines		3 Expedicions a l'any.

Servei tipus Gran Hotel-T. S. F.-Radio-telefonía - Orquestra - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia en els principals ports d'Espanya. A Barcelona oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8

FRANQUEO CONCERTADO